

ΠΑΝΔΩΡΑ.

1 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ, 1872.

ΤΟΜΟΣ ΚΒ'.

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ 525

Ο ΓΛΩΣΣΟΛΟΓΙΚΟΣ ΝΟΜΟΣ ΤΟΥ GRIMM.

(Συνέχεια. Ιδε φυλλάδ. 522.)

δ) Περὶ ζῶων, φυτῶν καὶ ὄρυκτῶν.

Ἡ διαφορὰ, ἣτις ὑπάρχει εἰς τὴν Ἑλλ. μεταξὺ τοῦ ζῶου καὶ θηρίου, ὑπάρχει καὶ εἰς τὴν γερμανικὴν καὶ εἰς τὰς ἄλλας ἰνδογερμανικὰς γλώσσας.

Ἡ λέξις ζῶον περιλαμβάνει ὅπως τὸ λατ. animal πάντα τὰ τοῦ ζῆν μετέχοντα ὄντα (Πλάτων), ἡ δὲ θῆρ, αἰολ. φῆρ σημαίνει τὸ ἄγριον, ἀρπυκτικὸν ζῶον, λ. fera (ἐκ τοῦ ἐπιθέτου ferus, ἄγριος).

Γερμανιστὶ ὀνομάζομεν τὰ ἡμερὰ ζῶα, τὰ ὅποια βόσκονται, fih, ἀγ. fihu, γτ. faihu, ὅπερ ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ λ. pecu. Ἐκ τῆς ἑλλ. ἀναφέρει ὁ Grimm τὸ πῶν ἀντὶ τοῦ πόκου, πέκου, ἀλλ' ἐσφραμένως, ὅπως λέγει ὁ Curtius, ἐπειδὴ οὐδέποτε ἐκθλίβεται κ μεταξὺ δύο φωνηέντων.

Τὸ ἄγριον, ἀδμητον ζῶον ὀνομάζομεν tier, ἀγ. tier, γτ. dius (ἀγγλ. deer), ὅπερ ἐκλαμβάνεται ὡς ταυτόρριζον μετὰ τοῦ ἑλλ. θῆρ. (Σημ. τὸ ῥῆμα halten, ἀγ. haltan, γτ. haldan, σημαίνει οὐ μόνον ἔχειν, κρατεῖν, ἀλλὰ καὶ τρέφειν, βόσκειν, ὅπως καὶ τὸ ἑλλ. νέμειν τὰς αὐτὰς δύο σημασίας ἔχει.)

Ἄς προτάξωμεν τὰ κυριώτερα οἰκιακὰ ζῶα.

Πρὸς τὸ ἑλλ. ἵππος ἀντὶ ἱκκος (Etym. Magn. p. 472, 12) ἀντιστοιχεῖ τὸ λ. equus καὶ ἐκ τῶν γερμαν. γλωσσῶν μόνον τὸ ehu τῆς ἀρχαίας σαξωνικῆς. Εἰς τὴν νῦν γερμανικὴν ἔχομεν τρεῖς λέξεις διὰ τὸν ἵππον pferd, ὅπερ ξένη λέξις *), ros (ἀγ. hors, ἀγγλοσαξ. hors) καὶ mähre, ἀγ. marah ἵππος, mericha φορὰς. Τὸν λευκὸν ἵππον ὀνομάζομεν schimmel, τὸν μαῦρον garre (=gabe, κόραξ), τὸν πυρρὸν fuchs, δηλ. ἀλώπεκα.

Πρὸς τὸ ἑλλ. πῶλος, λ. pallus ἀντιστοιχεῖ γτ. fula, ἀγ. solo, νεολ. die sole ἢ φορὰς, καὶ das fohlen ἢ füllen, ὁ πῶλος. Εἰς τὴν διάλεκτον τῆς νοτίου Γερμανίας ὑπάρχει καὶ ῥῆμα fohlen, ὅπερ σημαίνει γεννᾶν ἐπὶ τῆς φοράδος.

Ἡ φορὰς ὀνομάζεται stute. Ἡ λέξις αὕτη ἔχει τὴν ἐξῆς ἀρχὴν· stuot, (ἀγγλοσαξ. stōd) ἔλεγον, ὅταν ἵπποι ἐστέκοντο πολλοὶ συνάμα εἰς τὸν σταῦλον ἢ εἰς περραγμένον τόπον, ὅθεν gestüte σημαίνει ἀγέλην ἵππων πρὸς νεοττοποίησιν τρεφομένων· πρὸς τὸ ἀγγλ. stud. Ἡ φορὰς ὀνομάζετο εἰς τὴν ἀγ. διάλεκτον stuot meriha, ὅπως δυνάμεθα νὰ εἰκάσωμεν ἐκ τοῦ ἀγγλοσαξ. stodmyre, καὶ ἔλαβεν ἔπειτα ἐκ

*) μισ. γερμ. pfort, pfevit, pforrit, ἀγ. pferreit, νεολατ. pferredus, ἐκ τοῦ pferredus, δηλ. παρὰ καὶ vorredus, ὅπερ ὁ Festus ἐξηγεῖ ὡς συγχεομμένον ἐκ τοῦ vehere thedas. Παράβαλε τὸ γαλλ. palefroi καὶ τὸ ἰταλ. palaferro.

βραχυλογίας τὴν ἐπὶ τοῦ τόπου ὀνομασίαν *stute*. Πρὸς. *zümmer* δωμάτιον, καὶ *frauzümmer*, γυνὴ ἀπὸ τοῦ γυναικωνίτου.

Τὸ ἑλλ. *βοῦς* εἶναι γερμανιστὶ *rind*, ἀγ. *hrind*. Ἐνταῦθα παρατηρητέον, πῶς αἱ γενικαὶ σημασίαι τῶν ῥιζῶν προϊόντος τοῦ χρόνου ἐγένοντο εἰδικώτεραι. Ἡ γλῶσσα ὠνόμαζε κατ' ἀρχὰς τὸν κριδὸν καὶ τὸν βοῦν καὶ τὴν ἔλαφον ἐκ τῶν κεράτων κεραοῦς, κερασφόρους· διὰ τοῦτο καὶ τὸ ἑλλ. *κριδός* καὶ τὸ λατ. *ceruus* καὶ τὰ ἀγ. *hrind* (βοῦς) καὶ *hiruz* (ἔλαφος) ἀνάγονται εἰς τὴν αὐτὴν ῥίζαν, ἐκ τῆς ὁποίας προήλθον *κέρας*, *cornu* καὶ γτ. *hauru*, γγ. *horn*.

Πρὸς τὸ ἑλλ. *βοῦς* ἀντιστοιχεῖ ὡς πρὸς τὴν ῥίζαν τὸ γερμ. *ku*, ἀγ. *chuo*. Πρέπει νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι τὸ ἑλλ. *β* εἰς πολλὰς ῥίζας ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ Ἰνδογερμ. *γ* ὅπερ εἰς τὴν γερμανικὴν μετέβη εἰς *k*. Μεταξὺ τῶν ῥιζῶν τούτων, ὧν ὁ Curtius ἀναφέρει δώδεκα, εἶναι καὶ ἡ ῥίζα *gan*. Εἰς τὴν ῥίζαν ταύτην ἀνήκει καὶ τὸ *βούβαλος*, σανσκρ. *ganvatas*· τὸ γερμ. *büffel* εἶναι ξένης καταγωγῆς.

Τὸ *ochse* ἢ *ochs*, ἀγ. *ohso*, γτ. *auhsa* ἢ *auhsus* σημαίνουσι τὸν ἀρσενικὸν βοῦν. Ὁ Grimm ἀνάγει τὴν λέξιν εἰς τὴν ῥίζαν *vah*, ἐξ ἧς *ὄχος*, *wagen* κτλ. νομίζων ὅτι ὁ βοῦς ὀνομάζεται οὕτως ὡς *ἔλκων*· στηρίζεται δὲ πρὸς τούτοις ἐπὶ τῆς ἀναλογίας τῆς σανσκρ. γλῶσσης, ὅπου ὁ ἵππος ὀνομάζεται *vahas*. Ἡ παραγωγή ὁμοῦ τοῦ *ochse* ἀπὸ τῆς ῥίζης *vah* δὲν μοι φαίνεται πολὺ πιθανή, διότι αἱ ἄλλαι εἰς τὴν αὐτὴν ῥίζαν ἀνήκουσαι γερμανικαὶ λέξεις οἷον *wagen*, *woge* κτλ. ἔσωσαν τὸ δίγαμμα. Τὸ λατ. *jumentum* ἀντὶ *jug-mentum* ἀπὸ τοῦ *jugum* ζυγός, μὲ ἕκαμε νὰ σκεφθῶ περὶ τῆς παραγωγῆς τοῦ *ochse* ἐκ τοῦ *joch* ζυγός, ὅπερ εἰς τὴν ἀρχαίαν σκανδιναβικὴν γλῶσσαν εἶναι οὐκ.

Τὸ ἑλλ. *ταῦρος* (ἀντὶ *σταῦρος*) συμφωνεῖ πρὸς τὸ γερμ. *stier*, γτ. *stiur*. Ἡ ἑλλ. ὅπως καὶ ἡ λατ. ἀπέβαλον τὸ *σ* εἰς τὴν ἀρχήν. Ἡ γλῶσσα ἔδωκε τὸ ὀνομαζόμενον εἰς τὸν ταῦρον ὡς ἰδίως ἰσχυρὸν ζῶον· ἐπειδὴ τὸ γτ. *stiuus* (ἀγ. *stiuri*) καὶ τὸ σανσκρ. *staviras* σημαίνουσιν ἰσχυρὸν.

Πρὸς τὸ ἑλλ. *πόρτις* ἀντιστοιχεῖ τὸ γερμ. *ferse*. Ὁ Curtius παράγει τὰς δύο λέξεις ἀπὸ τοῦ στελέχους *por* (ἐ-πορ-ον) καὶ παραβάλλει τὰ λατ. *pario* καὶ *parentes*. Ἐπειδὴ ὁμοῦ *ferse* σημαίνει ἰδίως τὴν μικρὰν ἀγελάδα, ἣτις ἐγεννήθη τὸ παρελθὸν ἔτος (πέρυσσι), νομίζω, ὅτι καὶ τὸ ἑλλ. *πόρτις* καὶ τὸ γερμ. *forse* ἀνήκουν εἰς τὸ αὐτὸ στέλεχος μετὰ τοῦ ἑλλ. *πέρυσσι* καὶ τοῦ γερμ. *fert*.

Kalb, μόσχος, γτ. *Kalbo* ἀνάγεται εἰς τὸ βρέφος (β=γ), σανσκρ. *garbh-as*. Εἰς τὴν γερμ. *l* ἀντὶ *ρ*.

Τὴν στενωτάτην πρὸς τὰς προηγουμένας λέξεις σχέσιν ἔχουσι τὰ ἐξῆς οὐσιαστικά·

milch, ἀγ. *milchu*, γάλα. Τὸ στέλεχος εἶναι *μελγ* (τὸ α προθετικόν)· τὸ θ τοῦ στελέχους ἐσώθη ἐν τῷ ῥήματι *melken*, ἀμέλγειν.

euter, ἀγ. *üter*, ἑλλ. *οὔθαρ*.

schweif, ἀγ. *sweif* καὶ ἑλλην. *σόβη* προήλθον ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης. Ἄλλοι παραβάλλουν καὶ *φόβη* νομίζοντες, ὅτι τὰ δύο οὐσιαστικά ἀνεπτύχθησαν ἐκ τοῦ *evabā*. Ἡ βᾶσις ἀμφοτέρων εἶναι ἡ ῥίζα *su* σέω.

Ἄλλα οἰκιακά ζῶα εἶναι·

schwein, ἀγ. *suin*, γτ. *svein* εἶναι ἐπίκοινον, ὅπως τὸ ἑλλ. *σὺς* ἢ *ὄς*. Ἡ λέξις *schwein* εἶναι παράγωγος ἐκ τοῦ *sau*, ἀγ. *su*, ὅπερ σημαίνει τὸ θῆλυ. Ὁ Curtius λέγει· ὑπ' ὄψιν ἔχοντες τὸ χωρίον τοῦ Κικέρωνος (*de nat. deor.* II, 64), *sue nihil genuit natura fecundius* εἰκάζουσιν ὡς ῥίζαν τὸ *su* (τίκτειν). Ἀναφέρω τοῦτο ἕνεκα τοῦ ἐπομένου.

eber, ἀγ. *epar*, λατ. *aper*, ἀγγλοσαξ. *eofor*· ὁ Grimm παραβάλλει καὶ τὸ ἑλλ. *κάπρος* καὶ τὸ λατ. *caper*, ἀλλ' οὐχὶ ὀρθῶς· ὁ Curtius ἐν τοῖς περιοδικῶς ἐκδιδομένοις «μελετήμασιν ἐπὶ τῆς ἑλλ. καὶ λατ. γραμματικῆς» (τόμ. α, σελ. 260) πραγματευόμενος περὶ τοῦ ὑποκοριστικοῦ μορίου *καλο* ἐν τῇ ἑλληνικῇ (λατ. *culo*), ὅπερ σώζεται εἰς δύο λέξεις *γραύκαλος* (ὄρνις τεφρός, Ἡσύχ.) καὶ *ὄβρικαλος* (Ἄισχ. ἀγ. 143) ἀνάγει τὸ στέλεχος *ὄβρο* εἰς τὴν ῥίζαν *ὄπ* (πρὸς. *ἀβ-ρός*, καὶ *ἀπ-αλός*), ἣτις πρὸς τῆς σημασίας *ἐργάζεσθαι* ἔχει καὶ τὴν τοῦ *γεννᾶν*. Παράβλεπε τὸ γτ. *ab-a* ἀνὴρ, καὶ τὸ ἀρχ. σκανδ. *af-la* γεννᾶν. Ὡστε τὸ λατ. *ap-er* παρέχει τὴν σημασίαν· γεννητῆρ, τὸ δὲ *ὄβριον* ὡς οὐδέτερον τὸ *γέννημα*. Ἄνω εἶδαμεν, ὅτι καὶ ὁ *σὺς* ἀπὸ τῆς γονιμότητός του ἔλαβε τὸ ὄνομα.

ferkel εἶναι ὑποκοριστικὸν τοῦ ἀγ. *farah*, λατ. *porcus*, ἑλλ. *πόρκος*, τὸ *ferkel*, ἀγ. *farheli*, ἀντιστοιχεῖ ἀκριθέστατα πρὸς τὸ λατ. *porcellus*. Ἐνταῦθα πρέπει νὰ ἀναφέρω καὶ τὸ οὐσιαστικὸν *spanferkel*, τὸ ὁποῖον εἶναι ἄξιον προσοχῆς ἕνεκα τοῦ πρώτου συνθετικοῦ· τὸ νῦν ἄχρηστον ῥῆμα *spanen* ἐσήμαινε πρὶν *θηλάζειν*, ἐξ οὗ τὸ ἀγ. *spanni*, οἱ μαστοί, τὸ γάλα τῆς μητρός. Ὡστε τὸ *spanferkel* = *Saugferkel* *Saugschweinchen*, ἁπλ. χοιρίδιον ἀκόμη θηλάζον ¹⁾.

Τὴν φωνὴν τῶν χοίρων μιμεῖται ἡ λέξις *γρῦ*. Ἐκ τούτων παράγονται *γρῦλλος*, ἁπλ. *γρῦλος* μετὰ τοῦ ὑποκοριστ. *γρῦλλίωρ* (ἢ *γρῦλιωρ*), ἔπειτα τὸ ῥῆμα *γρῦλλίζω* καὶ τὸ *γρῦλλίζω*. Ἡ αὐτὴ φωνή—ἐπειδὴ οἱ χοῖροι γρῦλλίζουσι πανταχοῦ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον—εὐρίσκεται καὶ εἰς τὰς συγγενεῖς γλώσσ-

¹⁾ Τὸ ῥῆμα *spanen* σημαίνει καὶ προσέλω, δελεάζω, ἐξ οὗ τὸ *gespannt*, τὸ (δελεάζον) φάντασμα· *abspannen* = *weglocken*, ἀποσύρω, *abspanstig* = *abwendig*, *wider-spanstig* = ἀνθιστάμενος εἰς τὰ δελεάσματα, ἀνυπότακτος, ἀπειθής.—Ἡ πρώτη σημασία τοῦ *spanen* εἶναι ἔλκειν. πρὸς. τὸ ἑλλ. σ π ῥ ν.

σας. Πρὸ πάντων ἀναφέρω τὸ λ. grunze και τὸ γερμ. grunzen. Τὸ νεοελλ. γουρουκι ἀνήκει εἰς τὸ αὐτὸ στέλεχος. Ἰδὲ τὴν διατριβὴν μου Neograeca ὑπὸ τὴν λέξιν ταύτην.

hund λέγεται ὁ πιστὸς σύντροφος τοῦ ἀνθρώπου, ὁ κύων, (γεν. κυρ-ός) γτ. hun-d-s. Τὸ d εἶναι με ταγενέστερον. Ἐάν ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν, ὅτι πρὸς ἑλλ. κ ἀντιστοιχεῖ τὸ γερμ. h, και παραβάλωμεν πρὸς τούτοις τὸ λ. can-is, δὲν δύναται νὰ ὑπάρχη ἀμφιβολία περὶ τῆς κοινῆς ῥίζης.

Μετὰ τὰ τετράποδα οἰκιακά ζῶα ἀναφέρω τὴν χῆνν, τὴν νῆσσαν και τὸν κύκνον.

Ἡ λέξις χῆν φαίνεται ὡς πρῶτον στέλεχος νὰ ἔχη χενς, ὅθεν συμφωνεῖ κάλλιστα πρὸς τὸ γερμ. gans, (χ=g) τὸ λ. ans-et ἔχασε τὸ ἀρκτικὸν h.

Τὸ νῆσσα (ἐκ τοῦ νητ-ja ὅπως μέλισσα ἐκ τοῦ μελιτ-ja) εἶναι συγγενὲς πρὸς τὸ λ. ανα(τ)s και τὸ γερμ. ente. ἀγ. anut.

han, γτ. hana, ἀλέκτωρ, και hun, ἀγ. husn, κοτόπουλον, ὅπως και τὸ θηλυκὸν henne, ἢ ὄρνις, ἔχουσι τὸ ὄνομα ἐκ τοῦ ἄδειν, κανάζειν, ὅπερ ἔχει τὴν αὐτὴν ῥίζαν. Παράβαλε τὸ λατ. canere. Ἀνήκει ἐνταῦθα και τὸ κύκνος (κύ-κν ος), ὅπερ δι' ἀναδιπλασιασμοῦ ἔλαβε ταύτην τὴν μορφήν. Ὁ Curtius ἀριστα παραβάλλει τὸ κύ-κλ ος, ὅπερ δι' ἀναδιπλασιασμοῦ προήλθεν ἐκ τῆς ῥίζης κυλ (κυλ-ίω).

Ἡ λέξις κύκνος μᾶς φέρει εἰς τὸ schwan, ὅπερ ἐστὶ τὸ ὄνομα τούτου τοῦ πτηνοῦ εἰς τὴν ἡμετέραν γλῶσσαν· τὸ ἀγ. swan συμφωνεῖ κάλλιστα πρὸς τὴν σανακρ. ῥίζαν swan ἠχεῖν (swan-a-ti, ἠχεῖ), swanas, ἠχος, λατ. son-us, son-are. Ὡστε και εἰς τὴν γερμανικὴν ὁ κύκνος ὀνομάζεται ἐκ τοῦ ἄσματος, ὅπερ ἄδει κατὰ Πλίν. (X, 23) πρὸ τοῦ θανάτου του. Παράβαλε Ὁρατ. IV, 3, 20: cycni sonum και Μαρτ. XIII, 77. Cantator cycnus funeris ipse sui.

Ἐνταῦθα ἀνήκουσι και αἱ δύο λέξεις· *feder*, πτερὸν, και εἰ, αὐγόν. Τὸ feder, ἀγ. fedara, εἶναι ταυτόριζον πρὸς τὸ ἑλλ. πτε-ρόν, ὅπερ ἐστὶ σύνθετον ἐκ τοῦ πετ (πέτομαι) και τῆς τὸ ὄργανον δηλούσης καταλήξεως τρον. Ἐκ τοῦ πτε-τρον ἐγενεον ἀποβληθέντος τοῦ πρώτου τ ὁ τύπος πτερόν, ὅστις ἀπαντᾷται ἐν τῷ ἐν ἐτει 1855 εὑρεθέντι ἀποσπάσματι τοῦ ἔμνου εἰς Διοσκούρους· ὑποπετριδίων ὀνείρων = ὑποπτέρων ὀνείρων· τοῦ δὲ δευτέρου τ ἀποβληθέντος προέκυψε τὸ κοινὸν πτερόν. Συγγενὲς πρὸς τὸ feder εἶναι ἡ λέξις fittich (ἢ fittig) πτέρυξ, ἀγ. fetah.

ei, ὠόν, ovum, σχηματίζει τὸν πληθ. eier, ἀγ. eigir. Τὸ g τῆς τελευταίας λέξεως συμφωνεῖ πρὸς ἐκεῖνο τῆς νεοελλ. αὐγόν, ὅπερ ἐστὶ ὁ ἀρχαιότατος τύπος τοῦ οὐσιαστικοῦ τούτου. Ἰδὲ Curt. Ἔτυμολ. σ. 36f.

Μετὰ τὰ οἰκιακά ζῶα ἀναφέρω τὰ ἐξῆς·

loewe, ἀγ. lewo, ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ λατ. leo και τὸ ἑλλ. λέων (λεοντ-).

luchs, ἀγ. luchs, και τὸ ταυτόριζον λόγξ ἀνήκουν εἰς τὸ στέλεχος λέουκ, ἐξ οὗ λέύσσω και τὸ τὴν αὐτὴν σημασίαν ἔχον ῥῆμα luog-em τῆς ἀρχαίας γερμανικῆς, ὅπερ και σήμερον ἀκόμη εἶναι εὐχρηστότατον εἰς τὴν διάλεκτον τῶν Σουάβων. Ὁ λόγξ λοιπὸν ἔχει τὸ ὄνομα ἀπὸ τὸ δξὺ βλέμμα, ὅπως λέγομεν περὶ ἀνθρώπου δξὺ βλέποντος· er hat Luchs- augen. Παραβ. τὸ *Augweß*.

igel, ἀγ. ig-il, ἑλλ. ἐχ-ίνος.

otter, ἀγ. πάλιν otter, ἑλλ. ὄδρα. Ἡ γερμ. λέξις ὅμως δὲν σημαίνει μόνον τὴν ἐνυδρίδα, ἀλλὰ και τὴν ἔχιδναν· μετὰ δὲ τῆς τελευταίας λέξεως εἶναι συγγενὲς τὸ γερμ. unke, εἶδος βατράχου μονοτόνως και μελαγχολικῶς φωνάζοντος· εἰς δὲ τὴν ἀρχαίαν γερμ. unk=ἄσπις (εἶδος ὀφιδίου).

maus, ἀγ. mūs, λατ. mūs, ἑλλ. μῦς. Ὁ Curtius λέγει· ἡ ῥίζα mush (mush-ná-mi μετὰ τῆς παραφυάδος mūsh ὑπάρχει ἐν τῇ σανσκριτικῇ ἔτι ὡς ῥῆμα μετὰ τῆς σημασίας κλέπτειν, ὅθεν δὲν πρέπει νὰ ἀμφιβάλλωμεν περὶ τῆς σημασίας μῦς=κλέπτης. Καὶ ὁ ἡμέτερος λαὸς λέγει περὶ ἀνθρώπου συνειθισμένου νὰ κλέπτῃ· er still wie eine ratte, δηλ. κλέπτει ὡς ἄν ποντικός.

Και τὸν περιώνυμον ψύλλον ἐγνώριζον οἱ ἰνδο-γερμανικοὶ λαοὶ πρὸ τῆς ἀποχωρίσεώς των· τοῦτο ἀποδεικνύει ἡ συγγένεια μεταξὺ τῶν λέξεων· ψύλλος (ἀντὶ σπύλλος), λατ. pul-ex και γερμ. flöh (ἀποβληθέντος τοῦ ἀρχικοῦ σ).

Τῶν πτηνῶν ἀναφέρω τὰ ἐξῆς·

âg, ἀετός, ἀγ. ago, γτ. aga, (γεν. agius) ἔρχεται ἀπὸ τῆς ῥίζης ag (ἑλλ. ορ), ἧτις εἶναι εἰς τὸ ὄρνυμι, ὥστε τὸ ὄρ-νις κατὰ τὸν Ebel σημαίνει τὸν ὄρνυμενον· τὸ γερμανικὸν *âr* (Aar) ἀπαντᾷται εἰς μερικὰς συνθέτους λέξεις. Τὸν ἀετὸν εἰς τὴν τωρινὴν γλῶσσαν μόνον οἱ ποιηταὶ λέγουσιν âg, εἰς τὸν πεζὸν λόγον λέγεται adler, ἢ ὁποία λέξις εἶναι σύνθετο ἐκ τοῦ adel (edel, εὐγενής), adel-âre, adler δηλ. εὐγενῆς ὄρνις, βασιλεὺς τῶν πτηνῶν. Ἐπίσης σύνθετον εἶναι τὸ *sperber*, ἐκ τοῦ ἀγ. sparvo (sper-ling, σπουργίτης) και ago, σημαῖνον τὸ εἶδος τῶν ἰεράκων, ὅπερ καταδιώκει και τρώγει τὰ σπουργίτια (σπιζίας. Arist. h. n.). Ἐπὶ τέλους τὸ ἀγ. miuse-ag, mūsag, ὁ ἰεραξ, ὅστις τρέφεται ἀπὸ τῶν ποντικῶν, ὁ εἰς τὴν νῦν γλῶσσαν maüsefalke λεγόμενος.

(Ἀκολουθεῖ.)

DR. MICHAEL DEFFNER.